

РЕШЕНИЕ

№ 138

гр. Пловдив, 16.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Георги В. Чамбов

Членове: Емил Люб. Митев
Антония К. Роглева

при участието на секретаря Анна Д. Стоянова
като разгледа докладваното от Антония К. Роглева Въззивно търговско дело
№ 20215001000921 по описа за 2021 година

С решение № 260084/28.06.21 г., постановено по т.д. № 32/20 г.,
Хасковски окръжен съд:

- ЗАД „ДБ: ЖЗ“ АД – С., ЕИК *****, е осъдено да заплати на Д. Г. К. ЕГН ***** – непълнолетен, действащ със съгласието на баща си Г. Д. К., на основание чл. 432, ал. 1 от КЗ вр. чл. 45 от ЗЗД и чл. 86 от ЗЗД, сумите размер на **14 940 лв.** - обезщетение за неимуществени вреди и **482 лв.** - обезщетение за имуществени вреди, във връзка с настъпило на 18.07.2018 год. пътнотранспортно произшествие, ведно със **законната лихва върху сумите, считано от 17.01.2019** до окончателното плащане, като **са отхвърлени исковете до пълните предявени размери**, съответно за разликата до 40 000 лв. – предявен частично от 60 000 лв. за неимуществените вреди и за разликата до 964 лв. за имуществените вреди;
- ЗАД „ДБ: ЖЗ“ АД – С., ЕИК *****, е осъдено да заплати по бюджетна сметка на ХОС, на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК, сума в размер на **966,88 лева – държавна такса и разноски**, а на адвокатско

дружество „Г. и М.“ с БУЛСТАТ *****, на основание чл. 38, ал. 2 от ЗА - сума в размер на **1191,19 лева – адвокатско възнаграждение, с ДДС**, както и

- Д. Г. К. ЕГН *****, непълнолетен, действащ със съгласието на баща си Г. Д. К., е осъден да заплати на ЗАД „ДБ: ЖЗ“ АД – С., ЕИК ***** 498.80 лв. – разноси съразмерно на отхвърлената част на исковете.

Въззивни жалби против решението са подадени и от двете страни.

Д. Г. К., действащ като непълнолетен със съгласието своя баща Г. Д. К., обжалва решението, в частта, с която е отхвърлен иска за обезщетение за неимуществени вреди за **разликата над 14 940 лв. до пълния предявен размер от 40 000 лв. - частично от 60 000 лв. и за законната лихва за забава върху тази сума**, както и в частта с която са присъдени разноси в полза на ответното застрахователно дружество. Моли в тези части решението да бъде отменено, като вместо него се постанови друго, с което исквата претенция за обезщетение за неимуществени вреди да се уважи изцяло, ведно със законна лихва, считано от 17.01.19 г. до окончателното изплащане на сумата, със съответно присъждане на разноси за двете инстанции.

„Застрахователно акционерно дружество ДБ: ЖЗ“ АД – С. обжалва решението в осъдителната му част за присъдените **обезщетения в размер на 14940 лв. за неимуществени вреди и 482 лв. за имуществени вреди и присъдената върху тях законна лихва върху с начален момент 17.01.19 г.** Моли в тези части решението да бъде отменено, като вместо него се постанови друго, с което тези искиви претенции да бъдат отхвърлени изцяло, евентуално, да се намали размера на присъдените обезщетения за имуществени и неимуществени вреди.

Пловдивски апелативен съд, след преценка на събраните по делото доказателства във връзка с изложените оплаквания и възражения на страните, намира за установено следното:

Съдът е била сезиран с обективно съединени иски по чл. 432, ал.1 от КЗ и чл. 86 от ЗЗД за обезщетяване на претърпени имуществени и неимуществени вреди, претърпени от Д. Г. К. вследствие на ПТП, настъпило реализирано на 18.07.2018 година, виновно причинено от И. Е. И. като водач на лек автомобил „О. В.“, с рег. № *****, за който е била налице валидна застраховка "Гражданска отговорност на автомобилистите", сключена с ответното застрахователно дружество по застрахователна полица № **/**/*****.

Прието е, че в обжалваното решение, че е налице основание за ангажиране отговорността на застрахователното дружество за причинените на ищеца вреди от процесното ПТП.

На първо място, съдът законосъобразно се е позовал на влязлото в сила решение № 8/10.01.2020 година, постановена по анд № 1415/2019 година по описа на Районен съд – Хасково, с което И. Е. И. е признат за виновен в това, че на 18.07.2018 година в град Х., при управление на моторно превозно средство – лек автомобил „О. В.“ с рег. № *****, нарушил правилата за движение по пътищата, а именно чл. 23 ал. 1 от ЗДвП: *„водачът на пътно превозно средство е длъжен да се движи на такова разстояние от движещото се пред него друго превозно средство, че да може да избегне удряне в него, когато то намали скоростта или спре рязко“*, и по непредпазливост причинил на Д. Г. К. средна телесна повреда, изразяваща се в трайно затруднение в движението на левия крак, което се дължи на счупване на костите на подбедрицата - престъпление по чл. 343, ал.1, б. "Б" вр. чл. 342, ал.2 от НК, като на основание чл. 78а, ал.1 от ГПК И. Е. И. е освободен от наказателна отговорност и му е наложено административно наказание.

Съгласно чл. 300 от ГПК присъдата на наказателния съд е задължителна за съда, разглеждащ гражданскоправните последици от деянието, по отношение на това извършено ли е деянието, неговата противоправност и виновността на дееца. Същите са последиците и от постановяване на решение решение по 78а, ал.1 от НК съгласно чл. 413, ал.3 и 2 от НПК, според които актовете на районния съд по глави двадесет и осма и двадесет и девета от НПК имат същите последици като влязлата в сила

присъда относно задължителната ѝ сила за гражданския съд.

Т.е. с влязлото в сила решение на наказателния съд следва да бъде зачетено по отношение това извършено ли е деянието от водача И. Е. И., противоправността на деянието и виновността на дееца. Недопустимо е тези въпроси да бъдат пререшавани в настоящия граждански процес. Зачитането на задължителната сила на цитираното решение означава, че в случая безспорно е доказано наличието на виновно противоправно поведение на водача на лекия автомобил „О. В.“ с рег. № *****, изразяващо се в нарушение на чл. 23, ал.1 от ЗДвП, и наличието на пряка причинно-следствена връзка с причиненото увреждане на ищеца - средна телесна повреда, изразяваща се в трайно затруднение в движението на левия крак, дължащо се на счупване костите на подбедрицата. Доколкото по делото е безспорно наличието на валидна застраховка за увреждащия автомобил към момента на настъпване на ПТП, исковете по чл. 432, ал.1 от КЗ, са доказани по своето основание.

Механизмът на настъпване на ПТП следва да бъде обсъждан във връзка с наведеното възражение за съпричиняване, доказването на което обаче не може да доведе до елиминиране виновността на водача на лекия автомобил, а е основание само за съответно намаляване на дължимите обезщетения.

По отношение наличието на съпричиняване:

По делото е прието заключение на комплексна съдебно-медицинска и автотехническа експертиза, което обосновано е възприето като пълно, компетентно, обективно и безпристрастно, като изводите относно механизма на ПТП се препокриват в по-голямата част с тези на наказателния съд, изложени в мотивите към решението по анд № 1415/2019 година на РС - Хасково: На 18.07.18 г., около 19.00 ч малолетният към този момент Д.К. е управлявал триколка с акумулаторно задвижване със скорост около 28 км/ч. Триколката е била без поставена седалка, водачът е управлявал прав, като степенката пред него е пътувала малолетната П. П.. Достигайки кръстовището пред магазин "Д.", водачът на триколката, без да сигнализира за това останалите участници в движението, внезапно, с цел да се включи в намиращата се вляво улица "Х. П.", предприема маневра завои наляво. В

същия момент, зад триколката на разстояние около 2-3 м се е движил лекият автомобил, управляван от И. И., който е възприел извършената внезапно маневра от Д.К., задействал е аварийно спирачната система и е завил наляво, но въпреки това с челната част на автомобила си, около средата му е ударил в задно ляво колело триколката.

Съобразно характеристиките на процесната триколка е мотивирано заключение, че тя представлява триколесен мотопед, проектиран за превоз на пътници, задвижван от електрически двигател, т.е. представлява моторно превозно средство от категорията АМ /чл. 149, ал.1 от ЗДвП и чл. 4 параграф 2 букви „а“ и „б“ от Регламент (ЕС) № 168/2013/. Изложени са изводи, че ако водачът на електрическата триколка, преди да предприеме маневрата завой наляво, своевременно е бил сигнализирил намерението си с вдигната настрани лява ръка и е бил изчакал движещите се зад него автомобили да преминат, то той би могъл да предотврати процесното ПТП. От техническа гледна точка с оглед конкретната пътна обстановка, моментът, в който е възникнала опасността на пътя, е именно този, в който водачът на електрическата триколка внезапно е предприел маневра завой наляво. С оглед скоростта на движение на лекия автомобил „О. А.“ 34,1 км/ч и избраната от водача дистанция 5 м, за водача И. не е имало техническа възможност да спре безопасно и да предотврати ПТП. Но, доколкото водачът на лекия автомобил се е движил със сравнително малка скорост, той е имал техническата възможност да възприеме движещите се около него деца, возещи се на електрическа триколка, трябвало е да се движи с по-ниска скорост и на достатъчна дистанция – поне 14,5 м, така че при възникване на опасност да може да спре.

Въз основа заключението на комплексната съдебно-медицинска и автотехническа експертиза, неоспорено от страните, първоинстанционният съд е приел, че е налице съпричиняване от страна на пострадалия К., тъй като същият е намалил значително скоростта на управляваното от него превозно средство - от 28.80 км/ч на 19.98 км/ч, като едновременно с това е предприел маневра завой наляво, навлизайки непосредствено и централно пред движещия се зад него, но в лявата част на пътната лента л.а. "О. В."; при това ищецът не се е убедил, че няма да създаде опасност за останалите участници в движението, не е спрял, не ги е пропуснал, след което да извърши маневрата безопасно; не е подал сигнал за намерението си да извърши

маневрата - вдигната лява ръка, който е бил задължителен, след като триколката не е била снабдена с устройство за сигнализация /мигачи/; управлявал е МПС категория L без свидетелство за правоуправление, каквото всъщност не би могъл и да притежава предвид възрастта му - 11-годишен. Прието е, че действията на самия пострадал са в пряка причинно-следствена връзка с настъпилото увреждане, което не се отнася до действията/бездействията на родителите на малолетното дете, които не са изпълнили в нужната степен задълженията си да контролират поведението му.

В жалбата на Д.К. се оспорва изцяло наличието на съпричиняване, евентуално се оспорва определения размер от 50 % като силно завишен.

В жалбата на "ЗАД ДБ:ЖЗ" се излагат доводи, че съпричиняването от страна на малолетния водач на триколка следва да бъде определено на минимум 60 %, както и че е налице съпричиняване от страна на родителите на малолетния, също в размер на 60 %.

Съставът на ПАС намира, че по делото е доказано наличието на съпричиняване от страна на пострадалото лице. Налице са действия и бездействия на пострадалия, които са допринесли за настъпването на ПТП и вредоносния резултат: същият е предприел маневра завой наляво внезапно, без да изчака преминаването на движещите се зад него автомобили и без да даде сигнал, че възнамерява да предприеме подобна маневра. Заключение на КСМАТЕ е категорично, че ако същият е сигнализирал навреме намерението си с вдигната настрани лява ръка и е бил изчакал преминаването на движещите се зад него автомобили, той е имал възможността да предотврати настъпването на ПТП. Именно предприемането на внезапната маневра завой наляво в конкретната пътна обстановка е моментът, в който е възникнала опасността от ПТП.

В жалбата на Д. К. изрично се заявява, че не се оспорва извода за липса на подаден сигнал с вдигната лява ръка.

Излагат се доводи във връзка с посоченото от първоинстанционния съд намаляване на скоростта от 28.80 км/ч на 19.98 км/ч, което било необходимо при извършване на маневри, свързани със значителна промяна на посоката на движение, тъй като в противен случай превозното средство може да започне да недозавива, ищецът да изпадне от него и т.н. Съставът на ПАС приема, че действително само по себе си намаляването на скоростта не е действие, което е допринесло за вредоносния резултат. Но същевременно посочва, че в обжалваното решение това действие е описано наред с предприетата заедно с него внезапна маневра завой наляво, без подаване на сигнал, без изчакване на движещите се зад триколката автомобили, без водачът да се увери, че с тази маневра не се създава опасност за останалите участници в движението.

Изводът, че за управление на електрическа триколка е необходимо притежаване на валидно свидетелство за управление на МПС, е законосъобразен. Такова се изисква съобразно чл. 150а, ал.2, т.1 от ЗДвП, според който същото е категория АМ - *мотопеди -двуколесни или триколесни превозни средства с конструктивна максимална скорост не по-висока от 45 km/h, както са определени в чл. 4, параграф 2, букви "а" и "б" от Регламент (ЕС) № 168/2013 (категория L1e и категория L2e)*. Ищецът е неправопособен водач, като съобразно възрастта си въобще не е отговарял на условията да притежава такова свидетелство за правоуправление. Само по себе си това обстоятелство не е такова, обуславящо наличието на съпричиняване, като същото следва да се преценява в съвкупност с цялостната фактическа обстановка по възникване на процесното ПТП.

Неоснователни са доводите, че съпричиняването следва да бъде изключено, тъй като към датата на увреждането ищецът е бил малолетен и не е можел да формира правновалидна воля, респ. не е имал задължението да спазва разпоредбите на ЗДвП. От значение за наличие на съпричиняване е обективното съществуване на причинна връзка между поведението на пострадалия и настъпилия вредоносен резултат, като разпоредбата на чл. 51, ал.2 от ЗЗД не изисква вина. Тази норма е приложима и в случаите, когато малолетно лице е допринесло за настъпване на резултата, независимо от това, че това лице не може да действа виновно. В този смисъл е и т. 7 от ППВС

17/1963 г., което не е изгубило действие и е задължително за съдилищата.

Неотносимо към настоящия казус е решение № 19/ 08.02.2017 г., постановено по търг. дело № 50177/2016 г. на ВКС , IV г.о., на което се позовава жалбоподателят К.. Същото разглежда казус, в който малолетно дете е пътувало в лек автомобил, управляван от баща му, без поставен предпазен колан. Прието е, че в тежест на родителя е било задължението както да превозва малолетната ищца в МПС, оборудвано със система за обезопасяване на деца, така и да използва същата (да постави предпазен колан на детето или да му укаже да направи това, като се увери, че го е направило), т.е. че непоставянето на предпазен колан на детето в случая е част от виновното поведение на виновният и за настъпването на процесното ПТП застрахован водач./

По отношение размера на съпричиняването съставът на ПАС преценява като обоснован извода на първоинстанционния съд, че същото следва да се определи на 50 %. Предприемането на внезапна маневра завой наляво, без сигнализация за това към останалите участници в движението, и без да се изчака преминаването на автомобилите, движещи се зад триколката, е поведение, което обективно е допринесло за настъпване на ПТП, респ. за следващите се от това увреждания. Няма основание да се приеме, че приносът на водача на триколката е по-голям спрямо този на водача на лекия автомобил, който е можел да предотврати ПТП, ако не беше допуснал нарушението на чл. 23, ал.1 от ЗДВП, установено и с влязлото в сила решение на наказателния съд.

Във въззивната жалба на застрахователното дружество се поддържат доводи, че следва да се определи допълнителен процент съпричиняване и във връзка с допуснати нарушения от страна на родителите на малолетния водач на триколка на изискванията на чл. 125, ал.3 от СК и чл. 8, ал.8 от Закона за защита на детето, които са предоставили на малолетното си дете нерегистрирано и технически неизправно МПС, без какъвто и е надзор и контрол, като с неполагането на необходимите грижи за Д. К. са способствали за настъпването на вредоносния резултат и за увеличаване размера на вредоносните последици. Нормата на чл. 125, ал.3 от СК вменява

задължение на родителя да осигуряват постоянен надзор по отношение на малолетното дете. Съгласно чл. 8, ал.8 от Закона за закрила на детето родителите са длъжни да не оставят без надзор и грижа децата до 12-годишна възраст, ако с това се създава опасност за тяхното физическо, психическо и нравствено развитие. Безспорно, в случая родителите на ищеца, 11 –годишен към датата на настъпване на ПТП, не са упражнили нужния надзор и грижа, позволили са му да управлява МПС, за което се изисква свидетелство за правоуправление, без да са налице законовите предпоставки за това, с което си поведение са нарушили изискванията на цитираните правни норми. Това обаче само по себе си не може да обуслови извод за определяне на допълнителен процент съпричиняване, свързано с неизпълнение на тези родителски задължения. Съпричиняването винаги се изразява в конкретно поведение, при това на самото пострадало лице, което обективно е допринесло за настъпване на вредоносния резултат.

По отношение претърпените неимуществени вреди и размера на дължимото обезщетение :

От заключението на КСМАТЕ е установено по делото, че в резултат на ПТП ищецът е получил счупване на костите при лява подбедрица закрито: остеоепифизиолиза, във връзка с което е проведено лечение на два етапа: оперативно - поставяне на импланти и последвалото им снемане, процедури по физиотерапия. Обяснено е, че епифизиолизата представлява нарушаване на целостта на тръбна кост през зоната между епифизата и тялото на костта, която при млади хора се явява растежна зона, като при ищеца не са налице негативни последици, свързани с растежа. Заключено е, че полученото увреждане е в пряка причинно-следствена връзка с процесното ПТП. Оздравителният процес е продължил около една година, като е приключил напълно и състоянието на ищеца е трайно стабилизирано, като не са налице данни за получени трайни увреждания или настъпили усложнения. Поради увреждането ищецът е търпял в различните етапи на развитие на травмата силни, умерени и слаби болки, както и са били възможни леки болки при претоварване на крака и промяна на времето. В устните си обяснения, дадени в открито съдебно заседание, в.л. е заявило, че не е възможно в бъдеще да се проявят негативни последствия от счупването – нито с растежа, нито с

движенията на крака; предходните заболявания на Д.К. – астма и диабет не са оказали влияние върху възстановителния процес, нито голямата му телесна маса е изиграла решаващо значение за възникването на фрактурата и последващото ѝ отзвучаване.

Събрани са и показания на свидетелите Й. С. К.а и Г. Д. К. /родители на ищеца/, които са заявили, че синът им претърпял сериозни болки и страдания; бил гипсиран след инцидента; счупването било на мястото на растежа на костта, но засега кракът на детето се развивал нормално и съразмерно; Д. бил четири месеца в инвалидна количка, тъй като се изисквало пълно обездвижване на крака, което наложило преместването им на първия етаж от къщата – тъй като Д. бил едър и с голяма телесна маса, за да е по-лесно местенето на количката; през първия месец бил на подлога и се налагало използването на памперси, Д. не можел да се грижи сам за себе си и се налагало майка му да го къпе, а баща му да помага за преместването му и да го води до тоалетна; два месеца приемал болкоуспокояващи – с инжекции и хапчета, след което започнали рехабилитация – два курса по 10 дни; Д. продължил да ходи с патерици и до месец декември вече можел да стъпва на оперирания крак без патерици; през януари на следващата година на Д. била извършена втора операция – за сваляне на имплантите, свързана с тридневен болничен престой, след което в продължение на един месец се налагало използване на патерици и прилагане на лекарства за разреждане на кръвта и отново болкоуспокояващи; до момента на премахването на имплантите всеки месец му правили рентгенови снимки и посещавал ортопед-травматолог за проследяване на растежа на крака. Свидетелите са дали показания, че всичко това нарушило нормалния ритъм на детето, той бил изнервен, много плачел и съжалявал за пропуснатото лято; изпитвал силни болки, като три нощи не могъл да спи; дори споделял, че иска да сложи край на живота си, но реакциите и поведението на детето не дали основание на св. К.а да мисли, че намеренията му са сериозни; наложило се да отсъства от училището – пропуснал целия първи срок, но учил самостоятелно и се справил; и до настоящия момент, при промяна на времето, кракът го болял, като се налагало да приема болкоуспокояващи, но въпреки това година и три-четири месеца след инцидента започнал да тренира – отначало ММА, а след това фитнес.

Съдът се е позовал и на приетото по делото заключение на съдебно-психологическа експертиза като пълно, компетентно, обективно и

безпристрастно. Според вещото лице - психолог ПТП се е отразило негативно върху психичното състояние на ищеца, били са причинени за продължително време физически болки, отпадналост, потиснатост, напрегнатост, тревожност, недоверие, раздразнителност и безнадежност; при неговия "чувствителен тип" се блокира нормалното развитие на малолетния с оглед дълго продължилото лечение. Вещото лице заключава, че получените при изследването резултати дават основание за извода, че при ищеца се наблюдава посттравматичен стрес, формирани са дори суицидни намерения, във връзка с което обаче той не е бил консултиран или лекуван от специалист психиатър. Вещото лице е мотивирало извод, че Д.К. е изпитвал неприятни емоционални преживявания, проявена е самооценъчна тревожност у личността. Към момента на изследването училищната, междуличностна и магическата тревожност не са проявени при изследването. Вещото лице сочи, че емоционалната травма от катастрофата не е отработена, а психичната устойчивост и нивото на адаптивност на Д. било по-ниско от нормата за възрастта. По отношение възстановителния процес заявява, че неговият период не може да бъде фиксиран, същият е строго индивидуален и зависи от множество модератори.

Така събраните доказателства - свидетелски показания и заключения на вещи лица обосновават извод, че ищецът е претърпял неимуществени вреди - болки и страдания, причинени вследствие процесното ПТП, както във физическо, така и в психическо отношение. Претърпяната травма е била съпроводена със силни болки, които първоначално са му позволявали и да спи, като по време на възстановителния период същите са намалявали своя интензитет. Необходимостта от гипсиране е довела и до необходимост от чужда помощ през първите четири след ПТП, както и използването на инвалидна количка. Получената травма се е отразила негативно и на психическото му състояние, станал изнервен, плачел, съжалявал, споделял, че иска да сложи край на живота си, бил подтиснат, тревожен, раздразнителен. Негативното отражение върху психиката му е довело до посттравматичен стрес, като вещото лице - психолог е мотивирало извод, че емоционалната травма от ПТП все още не е отработена.

С оглед така установената фактическа обстановка съставът на

ПАС не споделя доводите в пар. 12 и 13 от въззивната жалба на застрахователя. Действително, от заключението на КСМАТЕ, както и от устните обяснения на в.л. Еленски, дадени в открито съдебно заседание, се установява, че ищецът се е възстановил от физическата травма, като същата не е дала отражение на растежа и за в бъдеще не се очакват негативни последици; ищецът е възстановен правилно, ще си расте нормално. Това обаче не означава, че "описаната в диагнозата "епифизиолиза" по никакъв начин не е повлияла на ищеца", както се твърди в въззивната жалба. Напротив, касае е за увреждане, което е конкретно описано в заключението на експертизата и е потвърдено в устните обяснения на вещото лице д-р Е., което е заявило, че тръбните кости се делят анатомично на диафиза - тяло и епифиза - горна и долна; растежната зона е между тях в ранна възраст, когато се извършва биологичният растеж; епифизиолизата представлява отделяне на някоя от двете епифизи от диафизата /тялото/ - костта се дели на две части и в зоната на делене между двете части /където е по-слабото място/ може да настъпи отделяне на епифизата от диафизата - *на практика, това е вид счупване и се касае за епифизиолиза*. Т.е. именно това е увреждането, което е получил ищецът при процесното ПТП, което е причинило и установените негативни физически и психически преживявания на ищеца. Обстоятелствата, че ищецът е възстановен физически, не са настъпили усложнения, няма отрицателно въздействие върху растежа му, като не се очакват и за в бъдеще да има такова отрицателно въздействие, че понастоящем ищецът е подвижен, спортува, не е освободен от физическо възпитание, се преценяват като такива, относими към размера на исковата претенция и така същите са възприети и от първоинстанционния съд, който е определил дължимо обезщетение в размер на 30 000 лв. вместо посочените от ищеца 60 000 лв. като общ размер на претендираното обезщетение.

Същевременно такова пълно възстановяване не се установява по отношение на емоционалната травма. Напротив, вещото лице - психолог е установило, че същата не е отработена, т.е. негативните преживявания в психически план не са ограничили времево в рамките на същия едногодишен период на възстановяване, а продължават и след това, макар и не със същия интензитет и съдържание.

При така установените болки и страдания по вид, съдържание, интензитет, продължителност, във връзка с изложените обстоятелства, че физически ищецът е възстановен, без да са налице настъпили или очакване в бъдеще усложнения и негативни последици за неговия растеж, съставът на ПАС намира, че справедливият размер на дължимото обезщетение правилно и обосновано е определено в размер на 30 000 лв. Същото следва да бъде намалено с приетия процент съпричиняване- 50 % както и с платеното застрахователно обезщетение в размер на 60 лв. от „Д. з. АД на 24.09.2019 г. на основание Групова застраховка „Злополука за учащи“, установено с прието писмено доказателство по делото.

По отношение имуществените вреди:

Претендирани са имуществени вреди в общ размер на 964 лв. - за закупуване на комплект тубуларна плака с винтове по ф. № ****/**** г. на стойност 920 лв. и за закупуване на патерици по ф. № ****/**** г. на стойност 44 лв., представени към исковата молба. Касае е за медицински консумативи, вложени при извършената операция на ищеца, и помощни средства - патерици, които са били безспорно необходими по време на възстановителния период на ищеца. Въз основа на представените писмени доказателства първоинстанционният съд е направил обоснован извод, че претендираните вреди са доказани по размер, налице е пряка причинно-следствена връзка с настъпилото ПТП, като искът е уважен до размер на 482 лв. с оглед намаляване на дължимото обезщетение с признатия размер на съпричиняване от 50 %.

Решението в тази му част е законосъобразно и обосновано и доколкото този процент съпричиняване се приема като доказан и от настоящата инстанция, следва да бъде потвърдено.

-

По отношение началния момент на законната лихва:

С обжалваното решение е присъдено обезщетение за забавено плащане в размер на законната лихва, считано от 17.01.2019 г. - след изтичане

на три месеца от предявяване на претенция за обезщетение пред застрахователя на основание чл. 497, ал. 1, т. 2 от КЗ.

Оплаквания относно незаконосъобразно определяне на началния момент на законната лихва се съдържат във въззивната жалба на застрахователното дружество, което се позовава на липса на посочена банкова сметка на името на малолетния/непълнолетния ищец във връзка с нормата на чл. 17 от Наредба № 49/16.10.2014 г. за задължителното застраховане по застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите и "Злополука" на пътниците в средствата за обществен превоз, според която *когато увреденото лице не е навършило пълнолетие или е лице, което е поставено под запрещение, застрахователното обезщетение се заплаща от застрахователя по банкова сметка с титуляр това лице.*

В тази връзка се установи от съда, че в първоинстанционното производство е посочена банкова сметка, открита на името на ищеца, тогава малолетен - представено е писмо от ПИБ в съдебно заседание на 21.09.20 г., приложено на л. 163 от първоинстанционното дело.

Тази банкова сметка е била закрыта по нареждане на родителите на ищеца, което се установява от представените от жалбоподателя писмени доказателства във въззивното производство, вкл. нареждане за закриване на банкова сметка от 28.05.2021 г.

Съгласно дадените указания от състава на ПАС от ищцовата страна е представено удостоверение за налична банкова сметка в ПИБ с титуляр към 23.02.2022 г. с титуляр лицето Д. Г. К..

По принцип са основателни доводите на застрахователя, че при дължимост на застрахователно обезщетение на малолетен/непълнолетен, плащането следва да бъде извършено по банкова сметка с титуляр самия малолетен/непълнолетен на основание цитирания чл. 17 от Наредба № 49/16.10.2014 г. Непосочването на банковата сметка от увреденото лице като кредитор възпрепятства изплащането на застрахователното обезщетение, но само в хипотезата, когато то е определено по размер от застрахователя или с влязло в сила съдебно решение. Когато застрахователят отказва изплащане на

обезщетение и оспорва дължимостта на такова с мотив за неоснователност и/или недоказаност на застрахователната претенция, неизпълнението на длъжника не се дължи на непосочване на банкова сметка от увреденото лице. В този случай не е налице причинна връзка между неизпълнение на задължението за посочването ѝ и неизплащането на застрахователното обезщетение, поради което не е налице забава на кредитора по смисъла на чл. 95, ал. 1 от ЗЗД. Такава би била налице само когато неплащането на обезщетение се дължи единствено и само на непосочване от увредения на банкова сметка, явяващо се дължимо по чл. 380, ал. 1, във вр. с ал. 3 от КЗ съдействие от страна на кредитора за изпълнение на задължението на застрахователя за плащане на обезщетението. Когато длъжникът отказва изпълнение, защото счита същото за недължимо, не може да се приеме, че причина за неизпълнението е неосказано от кредитора съдействие, като в този случай е неоправдано за длъжника да отпаднат негативните последици на собствената му забава.

В случая застрахователят е имал възможността да заплати обезщетение и в хода на първоинстанционното производство по банковата сметка с титуляр непълнолетния ищец, която му е станала известна към 21.09.20 г., и която е съществувала като такава до 28.05.2021 г. Обезщетение не е платено, тъй като е оспорено основанието за дължимост на такова, което оспорване се поддържа и в подадената въззивна жалба.

Ето защо съставът на ПАС не споделя тезата на жалбоподателя, че законната лихва следва да бъде присъдена с начален момент датата на представяне на актуална банкова сметка с титуляр непълнолетния ищец, евентуално - датата 21.09.20 г., когато за първи път е представена такава сметка.

Предвид посоченото ПАС намира, че обжалваното решение следва да бъде оставено в сила.

За разноските:

Претендира се присъждане на адвокатско възнаграждение в полза на процесуалния представител на жалбоподателя Д. К., тъй като е оказана безплатна защита на основание чл. 38, ал.1, т.2 от ЗАдв., което обстоятелство се потвърждава от представения договор за правна защита и съдействие. Такова възнаграждение следва да бъде присъдено във връзка с отхвърлянето на въззивната жалба, предявена от застрахователното дружество, съобразно обжалваемия интерес – 15 422 лв. /14 940 лв. + 482 лв./.

На основание чл. 38, ал.2 вр. ал.1,т.2 от ЗАдв. и чл. 7, ал.2,т.4 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения в полза на Адвокатско дружество „Г. и М.“ следва да присъди адвокатско възнаграждение в размер на 992.66 лв. + 198.53 лв. ДДС предвид представеното доказателство за регистрация по ЗДДС.

От страна на застрахователното дружество се претендират разноси в размер на 323.80 лв. – платена ДТ, както и присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Платената ДТ е във връзка с въззивната жалба, депозирана от страната. Поради неоснователността на същата жалба не следва разноските за платената ДТ да се възлагат в тежест на противната страна.

Съобразно неоснователността на въззивната жалба на Д. К., в полза на застрахователното дружество следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение на осн. чл. 78, ал.8 от ГПК, което не може да надхвърля максималния размер по чл. 37 от ЗПП. Съобразно правилата на чл. 25, ал.1 и 2 от Наредбата за заплащане на правната помощ този максимален размер е в размер на 540 лв., включително и обжалваемия интерес на въззивната жалба, предявена от самия застраховател. Съдът намира, че следва да бъде отчетено обстоятелството, че тази жалба е неоснователна, при което по съразмерност определя дължимото юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лв.

Мотивиран от горното съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 260084/28.06.21 г., постановено по т.д. № 32/20 г., Хасковски окръжен съд, с което:

- ЗАД „ДБ: ЖЗ“ АД – С., ЕИК *****, е осъдено да заплати на Д. Г. К. ЕГН ***** – непълнолетен, действащ със съгласието на баща си Г. Д. К., на основание чл. 432, ал. 1 от КЗ вр. чл. 45 от ЗЗД и чл. 86 от ЗЗД, сумите размер на **14 940 лв.** - обезщетение за неимуществени вреди и **482 лв.** - обезщетение за имуществени вреди, във връзка с настъпило на 18.07.2018 год. пътнотранспортно произшествие, ведно със **законната лихва върху сумите, считано от 17.01.2019** до окончателното плащане, като **са отхвърлени исквете до пълните предявени размери**, съответно за разликата до 40 000 лв. – предявен частично от 60 000 лв. за неимуществените вреди и за разликата до 964 лв. за имуществените вреди;
- ЗАД „ДБ: ЖЗ“ АД – С., ЕИК *****, е осъдено да заплати по бюджетна сметка на ХОС, на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК, сума в размер на 966,88 лева – държавна такса и разноски, а на адвокатско дружество „Г. и М.“ с БУЛСТАТ *****, на основание чл. 38, ал. 2 от ЗА - сума в размер на 1191,19 лева – адвокатско възнаграждение, с ДДС, както и
- Д. Г. К. ЕГН *****, непълнолетен, действащ със съгласието на баща си Г. Д. К., е осъден да заплати на ЗАД „ДБ: ЖЗ“ АД – С., ЕИК ***** 498.80 лв. – разноски съразмерно на отхвърлената част на исквете.

ОСЪЖДА ЗАД „ДБ: ЖЗ“ АД – С., ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. С., п.к. ****, бул. „Г. М. Д.“ № * да заплати на АДВОКАТСКО ДРУЖЕСТВО „Г. и М.“, със седалище и адрес на управление гр. С., район К. с., бул. „М.“ № ****, представлявано от адв. К. Г. – управител, на основание чл. 38, ал.2 вр. ал.1, т.2 от Закона за адвокатурата **адвокатско възнаграждение в размер на 992.66 лв. ведно с 198.53 лв. ДДС** за въззивната инстанция.

ОСЪЖДА Д. Г. К. ЕГН ***** – непълнолетен, действащ със съгласието на своя баща Г. Д. К., с адрес град Х., ул. "От. Ст. К." № *, да

заплати на ЗАД „ДБ: ЖЗ“ АД – С., ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. С., п.к. ****, бул. „Г. М. Д.“ № ** № * **юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лв.**

Решението подлежи на касационно обжалване в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____